

PREUS

Número solt. 0'15 ptes.

Trimestre . . . 2'00 »

A fora . . . . 2'50 »

No s'admeten originals sense signatura. — De tots els originals en són únicament responsables llurs autors

Acció

SETMANARI DE POLÍTICA ART I LITERATVRA

Any II (segona època)

Granollers, 15 de Novembre de 1931

Número 18

Un Institut a casa nostra?

Després de les grans facilitats assenyalades per el Ministre d'Instrucció Pública en totes les coses d'ensenyament, cal dir que el nostre Ajuntament bé calia que fes alguna cosa per aprofitar-se d'aquestes facilitats, sobretot tenint en compte l'esforç enorme que per qüestions d'ensenyament la nostra ciutat porta a cap.

I ha estat precisament d'aquesta faisó que la nostra Corporació comprenent-ho així, el diumenge passat, amb motiu de visitar les ciutats de Terrassa i Sabadell el senyor Marcel·lí Domingo, una comissió del nostre Municipi es desplaçava allí per tal de saludar-lo i demanar-li ensems la creació a casa nostra d'un Institut d'Estudis Superiors, sota l'oferta de l'Ajuntament de disposar l'edifici convenientment i la quantitat de vint-i-cinc mil pessetes anuals. Cal dir i ponderar justament com el senyor Ministre va escoltar-se l'oferta i deixava entreveure la possibilitat de poder-se aixímateix realitzar. De manera que això vol dir que el nostre Ajuntament ha d'interessar-se vivament per la resolució d'aquest problema, el qual, de solucionar-se així, significa avantatges molt importants i des de diversos aspectes. En primer lloc —i aquest aspecte interessa a tota la ciutat,— s'aconsegueix millorar la categoria del nostre Institut Municipal de Segona Ensenyança, passant a ésser Centre Docent de l'Estat amb càrrega total al pressupost del mateix, i per tant, automàticament es rebaixa la càrrega del nostre pressupost fins a la consignació justa senyalada, o sigui de vint-i-cinc mil pessetes.

En segon lloc, la nostra ciutat amb l'Institut d'Estudis Superiors, esdevé un centre docent comarcal importantíssim, car així possibilita a tots aquells —no cal dir els de la nostra ciutat aixímateix— de la comarca, que vulguin cursar una carrera, car podran fer-ho sense necessitat de traslladar-se a la capital, la qual cosa sota el nostre particular punt de vista, sempre és més preferible. I en tercer lloc, cal dir que s'obté una avantatge importantíssima també, ja que amb la rebaixa que s'aconsegueix del nostre pressupost, sense forçar-lo amb noves càrregues, i només donant curs a aquest estalvi, aplicat al problema d'ensenyament primari, obtindrem precisament la solució d'aquest capdal problema, ja sigui creant escoles graduades o simplement creant totes les places necessàries a base d'escoles unitàries.

* * *

És curiós de totes maneres, veure com el nostre Ajuntament encara que potser una mica lent, es preocupa sèriament de tots aquells problemes candents que té plantejats la nostra ciutat, com s'el combat sanyudament pels patrioters granollerins a ultrança. Això ens recorda però, precisament, una cosa que assenyalava la verdadera posició d'aquests patriotes de l'estómac: El mateix dia que la comissió municipal feia treballs prop del ministre en interès de la ciutat, una altra comissió composta dels Vegués, Canals i Garrells, els homes del màxim patriotisme granollerí, també es trobava a Terrassa. Aneu a saber què hi buscaven! Per conjectures que nosaltres ens hem fet i perquè ens pensem conèixer la tela que tractem, vam creure tot seguit que l'interès que va portar-los allà, als nostres il·lustres compatriotes (?), no era altre que interessar al Ministre en l'afer Vegué, perquè essent tan patriotes com són, just és que sigui la ciutat que serveixi a ells i no ells a la ciutat, com d'antuvi sembla que hauria d'ésser,

I bé devia ésser així, car d'altra banda, havíem mai sentit aquests senyors que senyalessin pautes o censuressin Ajuntaments anteriors, els quals, amb l'ascendent de un senyor Torras, posem per cas, home privilegiat amb totes les situacions, totes aquestes coses podien solucionar-se satisfactòriament a favor de la ciutat? I encara afegim: És que la solució Vegué satisfecia per sempre l'apetència ciutadana, malgrat i les censure que per tot arreu se sentien de l'actuació d'aquest senyor? La ciutat no era digne d'esperar res més, segons aquests patriotes del seu propi estómac? I l'Escola del Treball? No era una qüestió prou important per dedicar-hi més atenció i perquè els homes de la situació política d'aleshores s'en preocupessin més del que ho van fer, causant amb la seva negligència un greu perjudici a l'erari municipal? I perquè aquests homes que han senyalat l'actual Ajuntament d'haver anat contra l'Escola, no fixaven la pauta a seguir als homes d'aleshores en interès de la ciutat?

Ben segur que homes de la situació com eren, no els interessava res més que l'estómac, cosa sempre importantíssima per la suprema raó de ser. — FLORIAM

En defensa de la llibertat d'ensenyament

L'acord sectari pres en les Corts Constituents contra les ordes religioses d'ensenyança, ha produït com era natural de què es produís, un revolt en tots els àmbits del país i una pèssima impressió en els homes de consciència liberal.

¡Els pares, ja no tenen dret d'enviar els seus fills en els col·legis que vulguin!

I això, gràcies als homes «soi-disants» liberals i que prediquen l'ideal de llibertat (sic).

Els homes religiosos no podran ensenyar pel sol fet d'ésser religiosos.

Nosaltres, hauríem trobat lògic i oportú que les escoles religioses tributessin igual que altres col·legis particulars. Hauríem volgut una llei que disposés que cap individu podrà exercir el càrrec de professor, sense no haver cursat els seus estudis. Hauríem volgut una disposició pels qui no acatessin les lleis de la República i fins i tot una amenaça de dissolució per aquelles ordes que, en un cas comprovat, fessin propaganda contra el règim constituït...

La demagogia s'ha imposat i ha vençut. Segons l'article 24 de la Constitució, les ordes religioses, pel sol fet d'ésser religioses, ja no podran ensenyar.

I aquesta disposició ve en un temps que el país està mancat d'escoles, aguditzant d'aquesta manera el problema tenebrós de l'analfabetisme.

No compremem l'odi en vers aquella gent, quan moltes escoles per ells fundades, supleixen les deficiències existents. La preponderància i acceptació de l'escola catòlica, vé senzillament, dels mètodes emprats en l'ensenyament, que han obrat en la petita intel·ligència de l'infant d'una faisó meravellosa. Citariem innombrables casos d'homes que han excel·lit, eixits d'aquestes escoles, d'homes que han excel·lit en TOTS els ordres de la vida el què demostra que la religió no és cap obstacle per a la formació intel·lectual del individu.

Que la religió no és cap obstacle, ho demostrarem amb un exemple viscut ací mateix: Fa uns quants anys de tot això. En aquells temps regentava l'escola de «La Unión Liberal» el professor Sr. Pere Vegué. Aleshores, en aquella escola, igual que en l'actualitat, no s'ensenyava Doctrina. Recordo perfectament una diada de repartició de premis i un discurs del Sr. Francesc Torras Villà, en el qual, després de fer un elogi als professors i als alumnes pels seus treballs realitzats en aquell curs, va acabar dient que comparessin aquells treballs amb el que feien els

alumnes de les escoles on només s'ensenyava tres coses: Doctrina, Doctrina i Doctrina. (I va repetir el mot així mateix, tres vegades.) El Sr. Torras, malgrat tot, en aquell temps tenia els seus fills estudiant en un Col·legi de Religiosos.

Els xicots que més excel·lien en aquell Col·legi, ens varen demostrar la seva capacitat, fent a la pissarra, uns quants «trencats» i unes senzilles «regles de tres». En aquell temps, nosaltres, alumnes del Col·legi de les Escoles Cristianes, estàvem dintre l'assignatura d'Àlgebra i resolíem problemes d'Arrel cúbica i Arrel quadrada, ço que vol dir que els nostres professors, no tan sols es complavien ensenyant-nos Doctrina, sinó que tampoc es descuidaven de les altres assignatures que ens podien servir més tard en la nostra lluita per la vida.

No seré jo qui discutiré si l'escola laica té més avantatges que l'escola religiosa. No entra aquesta qüestió dintre el treball que m'he proposat. Això amb el temps ja ho podem veure. Jo únicament, vull fer constar que l'acord pres per les Corts és anti-liberal i que per principis de Llibertat (màgica paraula! com canvia al so dels homes!) no podia acceptar-se aquell article que vulnera la llibertat mateixa i que priva a uns homes de poder consagrar les seves vides al servei de la cultura, únicament, perquè tenen els ulls fets a un suprem ideal.

Nosaltres no volem per l'escola religiosa cap tracte de favor. Nosaltres volem per l'escola religiosa, els mateixos drets i els mateixos deures que les escoles particulars.

L'estat ha de deixar als pares amb llibertat de poder fer anar els seus fills als Col·legis que més els plaguin.

Si avui, molts pares, porten els fills en col·legis religiosos és senzillament, perquè comprenen que els seus fills aprofiten millor el temps. Això ho confirma, l'assistència de molts infants, fills de pares indiferents en matèria religiosa i àdhuc, netament contraris al dogma catòlic.

El Govern abans de prendre en ferm aquest acord sectari, havia de procurar que funcionessin escoles laiques, ben orientades i ben montades pedagògicament, i llavors, vistos els bons resultats d'aquestes escoles, els pares ja es cuidarien de portar els fills a nodrir la seva intel·ligència, en les escoles subvencionades i mantingudes per l'Estat.

El que ha succeït ací, entra de ple en el programa revisionista que a la curta o a la llarga s'haurà d'aplicar, perquè la Constitució que s'elabora en el Parlament és un «cent peus» que el fa impossible, per masses peus, que es pugui aguantar.

JOSEP FONT I DE FALGÁS

El senyor Torras s'ha anat a oferir a l'Ajuntament de Mollet, per tot el què els pogués ésser útil.

El regidor que el va rebre, li contestà molt amablement:

«Bamus, bamus, sou massa gran tanmateix.»

En l'aniversari de la U. R. S. S.

La necessitat de sortir al pas d'una insídia miserable, ens feu oblidar de recordar amb més oportunitat del 14e aniversari de la U. R. S. S.

Seria per mi més plaent poder fer en aquest article un estudi sobre un punt concret de la U. R. S. S., però la premura de temps amb el qual tinc d'improvitzar aquestes ratlles, m'ho impedeix; altrament, ocasions hi hauran i n'hi han hagut per parlar-ne extensament.

En la meua biblioteca, com en la de tot home que vulgui estudiar d'aprop tots els moviments socials, s'hi apleguen llibres i més llibres, parlant en tots els aspectes del passat, del present i de l'esdevenidor més o menys utòpic de Rússia.

Malgrat i que molts autors han presentat al públic els aspectes que més podien perjudicar o afavorir els homes de la U. R. S. S., segons llur tendència, un fet s'escapa de tota la literatura tendenciosa i brilla servint d'antorxa al món: el triomf del proletariat glorificat per el geni de Lenin, executor fidel de les idees de Marx, dintre les possibilitats que tenia Rússia en aquell moment històric que feu estremir el món de pànic.

Dates de repercussió mundial: 1905-1909. Finalment, 6 de Novembre de 1917.

Per fi un poble àvid de justícia, famolenc, trencà, dirigit per un braç de ferro, segles d'opressió tzarista, una autocràcia secular s'esfonsà en l'Història, mentres un poble començava a viure lliure la seva pròpia vida.

Més de cent nacionalitats començaven a treballar per el seu futur agermanades sota aquestes quatre lletres simbòliques: U. R. S. S.

Entre Àsia i Europa hi quedava penjat un pont per el qual hi passaran tots els pobles en la seva marxa ascendent vers una societat més justa.

Contra tota aquella gent que no vol o no sap interpretar el fet real de Rússia i el què comporta per els altres pobles, la U. R. S. S. marxa agegantadament cap a l'estabilització del socialisme marxista.

Possiblement però que si els autors del «Manifest Comunista» Marx i Engels, poguessin veure l'estructuració actual de Rússia, no sabrien comprendre com la realització de les seves doctrines, poden haver donat per resultat la situació actual de la U. R. S. S., però cal tenir en compte que aquest manifest fou llançat al carrer l'any 1850 i era per fer la Revolució a Alemanya, no a Rússia. L'essència és el què aprofità Lenin, no el procediment. Cada país, cada estructura social, necessita un procediment diferent.

Per això ens fan certa gràcia aquells que estableixen comparacions entre Rússia i Catalunya. Possiblement arribarem on ha arribat Rússia, però per altres camins. Sols la finalitat dels homes de la U. R. S. S., és el què pot interessar-nos com a catalans.

La U. R. S. S. malgrat i el boicot que les potències capitalistes han declarat a Rússia, sap obrir-se pas, i tot sacrificant-se, restablir, tot racionalitzant-se la seva riquesa natural: l'agricultura; tota l'indústria actual està destinada a la construcció d'aparells per a treballar la terra.

Nosaltres no podem estar d'acord amb els procediments que emprà Stalin, ja que som enemics de córrer molt per tornar enrera després, però estem completament d'acord amb la finalitat que en conjunt persegueix la U. R. S. S.

Nosaltres diem en el 14e aniversari de la proclamació de la U. R. S. S. i la presa del poder per el proletariat, que en l'agonia de tots els poders imperialistes, econòmics i polítics del món, cal esguardar a Rússia com un exemple de grans possibilitats per un esdevenidor immediat.

Girona.

DOMÈNEC COLOMER

“La Lliga i la F. A. I. d'acord”

L'òrgan de la Lliga no vol saber-ne res de la intervenció obrera en la indústria. L'òrgan de la C. N. T., dirigit pels homes de la F. A. I., tampoc.

Diu la Lliga que la intervenció obrera mataria la indústria.

Diu la F. A. I. que la intervenció obrera és una maniobra burgesa per a enlluernar els proletaris.

I és possible que els dos enemics, amics —això sembla el títol d'una novel·la exemplar de Cervantes— se'n surtin amb la seva.

El rebutjament del projecte d'intervenció obrera significa una possibilitat de revifament de la F. A. I. i una seguretat de consolidació per a la burgesia.

La burgesia hi veu clar. I la F. A. I. també.

Sap molt bé la burgesia que subsistirà mentre la capacitat obrera no sigui igual o superior a la seva. Que les fàbriques restaran en les seves mans, mentre el proletariat no estigui en condicions mentals i tècniques per a dirigir-les.

Sap molt bé la F. A. I. que l'elevació mental i tècnica de la classe treballadora la foragitarà dels quadros sindicals. Viu de les fosques, no de la llum. Viu d'una revolució de paraules gruixudes, d'una revolució a la lluna, no d'una revolució que es vagi fent.

La Lliga i la F. A. I. van d'acord.

Per ambdós toquen a mort,

JOAN COMORERA“

De «Justícia Social».

DE COL·LABORACIÓ

La victòria de la llengua

L'article 48 de la Constitució, havia desvetllat espectació general, puix lluitaven freqüentment a freqüent dues tendències antagòniques en històrica pugna, mai afeblida la una per l'opressió triomfadora de l'altra. El brogit pavorós aixecat per la premsa adversa atacant amb malversió vorana al cinisme la nostra llengua, sembla que ha passat ja: damunt de les cendres dels periòdics que, amb sentimentals idil·lis dignes de l'inspiració d'un Manrique, volien eternir l'opinió pregonant llur desfeta, s'alça el cant de glòria dels catalans, passats els moments de recança, perquè la República ens ha fet justícia atorgant-nos l'autonomia docent.

Els nombrosos antagonismes suscitats pels acèrrims defensors del castellà, els unitaristes, en un mot, fóren deguts al pretext de què la nostra llengua deu ésser considerada com a dialecte: aquesta ignorància filològica és inexcusable, puix l'història de la llengua ens diu ben clar que al decaure el llatí i formar-se les llengües romances, es derivà en primer lloc el gallec, seguint cronològicament el català i el castellà; desfet aquest sofisme, podem dir que com a llengua pròpia, cal implantar-la en nostres escoles i centres docents.

La Dictadura es girà més feixuga, despòtica, diria, contra l'Escola, acudint al vergonyós sistema de l'espionatge i de la delatació. El «Delenda Carthago» llançat en ple senat romà en veure l'hegemonia i la puixança cartaginesa, fou també el lema d'un organisme vil, d'un partit d'afalagadors que baix l'emblema de l'ordre es donava a les més vergonyoses disbauxes i als més tirànics procediments, la U. P. en una paraula, que tenia a cada lloc un espia, un delator del mestre al qui podien sorprendre esmentant el nom

de Catalunya entre els seus deixebles: ni el nom mateix de la nostra terra tenien dret de pronunciar els infants! De tot centre d'ensenyament era proscribida la llengua catalana: l'ortografia era una ideologia fantàstica que convenia fer desaparèixer; els més fanàtics anaven més lluny encara: era per ells un crim de «lesa majestad» contra el castellà, digne de les més fortes correccions. Les normes donades pel dictador respecte al tema en qüestió, es complien estrictament, fora d'honroses excepcions, en tot punt i particularment en els col·legis regentats per les congregacions religioses, que fins avui han mantingut ferrenya la prohibició del català, en certs centres docents d'aquesta mena, l'infractor d'aquesta prohibició rebia una penyora de fusta o metall, privant-lo d'enraonar fins trobar un altre flagrant delictes. També es recorria al sistema tant antipedagògic de la coacció; l'alumne que claudicava era castigat severament, incomunicat i en posició forçada durant moltes hores sempre baix el pes d'una autoritat, engendradora del despit i de la rancúnia, més no de l'esmena.

Totes aquestes errades varen servir per a crear un sector heterodoxe, un grup dissident, que silenciosament devia preparar el cop decisiu que reparà l'afront secular fet a la nostra llengua; darrerament la reacció en contra s'afermà i calgué llançar-se amb fermesa al combat que ens donà el triomf: la llengua va ésser reivindicada. Qui guanyà la victòria? L'escola i amb l'escola l'infant i amb l'infant tot una generació que el dia de demà posarà ben alt el nom i la cultura de Catalunya.

WERTIK

rebia en virtut del major radi, un increment de forces molt superiors a les que l'home l'hi hauria donat sens aquell senzill mecanisme.

Malament hauria anat tot, si solament els forts haguessin gaudit dels llocs apropiats per el desenvolupament de l'existència, les races intel·ligents haurien anat decreixent fins a desaparèixer; restant solament aquelles races bestials que es confonen amb el gorila i que fan suposar la teoria de l'esglaó intermig. La humanitat ocupa el lloc actual gràcies a què les agrupacions dèbils imposaven la *argücia* a la brutalitat de les altres fins arribar a dominar-les.

L'home en l'actualitat, és un ser amb raciocini verament gran, encara que no es pot dir si la seva intel·ligència ha arribat al punt culminant. Malauradament, si bé és veritat que és més intel·lectual, no ho es menys que és molt més dèbil, i això és degut a que l'home quan més es valia de les seves forces, tant més l'es conservava, i a mesura que inventa medis per anar substituint els treballs manuals, va perdent paulatinament, degut a la manca d'activitat la seva potència muscular.

Les passades generacions i de una manera creixent, oblidades segurament de sí mateixes, sols pensaven amb creixer espiritualment i poc-a-poc oblidaren la cultura física. Elles sols veien l'engrandiment intel·lectual, somiant també grandeses, volgueren tenir predominí sobre els altres humans contemporanis, s'agruparen en ciutats que es feren populoses, la convivència amb les seves necessitats feu sorgir el comerç en grans proporcions, creant les diferents classes socials. Les classes altes mancades d'una activitat manual provocaren la mol·licie; les classes treballadores castigades amb un etern treball, en llocs poc adequats, enclofats en un suburbi amb carrers estrets, rònecs i humits, els treballs moderns d'oficina, monòtons, passant hores seguides davant llibres carregats de xifres i lletres, atrofiant-se i perdent forces.

Tot plegat no podia pas deixar d'experimentar els seus efectes, clarament ho veiem avui dia contemplant el què seran els homes de l'esdevenidor, comparem-los amb les generacions passades; els primers habitants de la terra, els grecs dels quals sobressurt la cultura d'Atenes, els romans encara que ja fou una raça més degenerada, en fi, no podem menys de veure la pèrdua física que de generació en generació es va notant, puix hem de reconèixer en la nostra generació que tots qui més qui menys, porta l'estigma de la degeneració que d'una manera lenta però continuada, es va ensenyorint de la humanitat.

Tot això reporta que ens hem de defensar, hem de defensar la nostra descendència, els futurs residents de les nostres llars i per això no hi ha res millor que l'esport en tots els seus brancatges.

La nostra ciutat mancada es pot dir de centres esportius, necessita que en neixin. Les joventuts d'avui dia reconeixent la seva decadència, desitgen l'enalti-

La cultura física

La humanitat, per una de les lleis naturals, degenera en el que es refereix a la constitució del cos, d'una manera ràpida i lamentable, al mateix temps que el saber i l'intel·ligència creix i s'expansiona per omplir els buids que la manca de constitució corpòrea va deixant.

Exemples d'això els tenim en les primeres tribus disseminades per tot el món. Les unes fortes, amb homes de constitució hercúlea i de forces imponents, podien en les lluites que en els començos de la humanitat existien, ja per conquerir el lloc d'una altre tribu que tingués els terrenys més bons, de caça més abundants, estratègicament més ben situats, o bé més apropiats per la permanència estable, o bé per altres motius, sens dubte

haurien sempre guanyat, si no hagués estat que les tribus dèbils per contrarrestar-los tenien l'intel·ligència més desenvolupada, i raciocinant supliren la seva manca de forces per enginys més o menys rudimentaris, però fruits al fi i al cap d'una cultura més o menys embrionària.

L'exemple el tenim en el llançament de la jabalina. Es necessitava una força un bon xic crescuda per donar resultats efectius. Les agrupacions humanes que no tenien aital força es valgueren de certs subterfugis com és l'usatge d'una mena de pala de 50 centímetres de llargada, la qual per un extrem agafada amb la mà que sostenia la llança per l'altra coincidia amb l'extrem de l'arma, tot plegat feia que al donar l'impuls per llançar-la

ment de la raça, desitgen crear centres on conrear-hi l'esport, volent deixar un patrimoni als seus descendents que els seus avant-passats oblidaren. Tot bon ciutadà no ha de deixar mai d'influir en bé de la seva pàtria en el doble aspecte espiritual i físic, recordant aquell antic aforisme: «Mens sana in corpore sano».

Ajudem, doncs, tots plegats, tant els que ja caduquen com els que tot just comencem la nostra vida de ciutadans, les iniciacions esportives, posant-hi tot el nostre entusiasme per enaltir el nostre llinatge i procurem que la nostra ciutat sigui digna d'exemple i lloança.

ARNAU VILARDEBÓ

El cas Vidal Rosell

Aquest flamant Conseller de Foment de la Generalitat de Catalunya, ha fet caure del burro a molts homes que encara creuen que el catalanisme és fruit d'una improvisació que posada al servei de les conveniències del moment, pot dur quelcom de positiu pels interessos de Catalunya.

Nosaltres que coneixem la gent i que coneixiem el Sr. Vidal Rosell ja de quan actuava a la impremta de «La Gralla», ja sabíem el què podia donar el ciutadà quan fou ascendit al lloc que sense medis i sense mèrits ocupava. Fou precisament en aquest moment quan tinguérem la sorpresa.

No hem cregut mai que l'hora que vivim sigui l'hora dels arrivistes i dels ineptes; i per això després de lamentar-nos d'aquestes coses que passen, ens permetem cridar l'atenció de qui sigui, perquè el cas no es repeteixi.

Encara queden homes a Catalunya dignes i bons catalans, perquè s'hagi de recórrer a certes patums sortides d'aquest fogar de patrioters de can Garrell, que és l'estafeta que ha facilitat sempre els homes que amb en Torras o sense, s'han dedicat hipòcritament a tasques que deixarien petit a l'incommensurable Milianu,

PEP

DEL NOSTRE MUSEU

El passat diumenge visità l'estudi del pintor Albarranch, l'admirable paisatgista Sr. Planas-Doria, acompanyat de sa distingida família, per admirar les obres rebudes amb destí al nostre Museu. Acabada la visita varen fer una excursió artística a les costes del Montseny, acompanyats dels artistes locals i bon nombre d'admiradors.

Obres rebudes

TERCERA LLISTA

Paisatge (oli)	PLANAS-DORIA
» »	LLOP
» »	CASALS-PEIPOCH
Paisatge (aiguada)	SABATÉ-JAUMÀ

Assemblea General

EL LAWN TENNIS JOVENTUT celebrarà avui diumenge, a les quatre de la tarda, a l'Hotel Europa, una Assemblea General per tal de procedir a l'aprovació del Reglament i nomenament de la Junta Directiva.

Amb veritable sorpresa hem llegit a les planes de «La Gralla» que el senyor Figueras de La Garriga, tenia el propòsit de contestar les apreciacions que s'escapen de la conversa recollida pel nostre bon amic QUELET. No cal dir com som els primers en lamentar que «La Gralla», amparant-se amb el seu apoliticisme (?) de conveniència, no hagi volgut donar cabuda a les seves planes les lamentacions que podia fer aquest senyor, car estem seguríssims d'haver pogut provar novament les conviccions polítiques fins on l'hi arriben.

Així i tot i perquè el senyor Figueras s'adongui que tracta amb un periòdic autènticament liberal, Acció li ofereix les seves planes amb molt de gust i es posa a la seva disposició, com també, i aprofita aquesta avinentesa per dir-ho, a la de tots aquells trànsfuges que sentin la necessitat de defensar-se.

Cultura

Diumenge passat tingué lloc en la Biblioteca Popular, la distribució de premis als alumnes de l'Escola Municipal de Música de la nostra ciutat. Presidí l'acte l'alcalde senyor Camillo, qui juntament amb el regidor delegat del Patronat de la Escola senyor Bofill, el regidor senyor Taberner i Secretari senyor Roura, representaven la Corporació Municipal. A més del Director i professors de l'Escola, hi havia també representació de la Associació de Música; de l'Orfeó Granollerí; de l'Orquestra La Catalana; de La Unió Liberal; del Col·legi Municipal de 2.ª Ensenyança; de les Escoles Graduades i Escoles de La Unió Liberal.

Començà l'acte a les onze del matí i tot seguit fóren cridats els alumnes que per la seva aplicació i assiduitat s'han fet mereixedors del premi, els quals passaren a recollir el Diploma de mans del senyor alcalde. Alternant amb la distribució de premis, els alumnes Antoni Parra i Jaume Torradell, executaren boniques peces, posant ambdós de relleu al auditori el fruit de llur aplicació. Després el professor de violí senyor Coll i el professor de piano senyor Font, completaren la festa delectant a la concurrència amb una selecta peça de Mendelssohn, essent al acabar molt felicitats.

Al arribar en aquest punt, el vocal del Patronat senyor Fontdevila llegí unes quartelles referents a la marxa de l'Escola, explicant les dificultats que tenien els alumnes d'abans per estudiar música i les facilitats i ventatges de què frueixen els alumnes que avui hi cursen en la mateixa. Censurà als detractors que creuen que l'Escola és una institució inútil per la ciutat, a l'ensens que elogià a l'Ajuntament per l'obra que realitza amb el seu sosteniment.

Finalment acabà l'acte amb la sardana «Pica Poll», del mestre Morera, la qual va ésser executada pel conjunt d'alumnes de l'Escola.

Acció felicita als professors de l'Escola per la important tasca que venen realitzant, al propi temps que exhorta als alumnes a que continuïn aplicant-se fins com ara ho han fet, premiant així l'obra que fa l'Ajuntament en pro de la nostra ciutat.

ZEUS

MUNICIPALS

Acords presos per l'Ajuntament en sessió del dia 12 de Novembre

Aprovar l'acta de la sessió anterior.

Aprovar comptes i factures per un import de 1.746'70 pessetes.

Donar permís per instal·lar un motor a Esteve Llobet.

Desestimar el recurs de reposició formulat per Marcel·li Roquet Cunill, contra acord denegant revisió de preus de la subhasta de la claveguera col·lectora.

Aprovar uns expedients de declaració de partides fallides per contribució rústega.

Subscriure, junt amb les entitats de la població, un document dirigit al Govern de la Generalitat, demanant una reorganització i ampliació de l'Escola del Treball.

Donar de baixa la il·luminació pública de l'Energia Elèctrica en els carrers de Prim i Marquès de Les Franqueses.

Invitar als propietaris de cases que no hagin donat l'alta de contribució a que ho facin.

Nomenar representant a Madrid a en Frederic Climent.

NOTICIARI

El director i sots-director de la nostra Escola Municipal de Música, Srs. Lambert i Ruera, han estat premiats en dos concursos darrerament celebrats, un a Banyoles i l'altre a Girona. El Sr. Lambert obtingué a Banyoles el premi ofert pel Sr. Audouard, consistent en un diploma i metàl·lic, per la sardana «La filla del marxant», lema, Marcel·la de Prades. A Girona, obtingué premi a les millors cançons i un únic accèssit per una obra d'orquestra de corda.

A l'amic Ruera li fou atorgat a Banyoles el premi ofert per el Governador Civil de Girona, consistent en diploma d'honor i metàl·lic, a la sardana «Maria Teresa», i primer accèssit a la sardana «Jogana». A Girona, el premi a la millor sardana, «Empúries la Grega», inspirada en l'antiga música grega.

No cal dir que els adrecem des d'aquestes columnes la nostra més cordial felicitació i a la vegada ens en congratulem per l'honor que representa per la nostra Escola de Música.

Avis als nostres lectors

Al reprendre novament la nostra publicació vam tenir compte de repartir-la als qui foren subscriptors nostres en la primera època. Aquesta Administració els prega que de no voler considerar-se novament subscriptors avisin al repartidor.

Així mateix tots els lectors que vulguin ésser subscriptors, no cal més que donguin avis a aquesta Administració.

Imp. Cucurella / Corró, 9 / Tel. 24 / Granollers